

РЕШЕНИЕ

№ 15106

гр. София, 03.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1604** по описа за **2025** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при ОСПС -СДВР, чрез процесуалния представител юрисконсулт И., срещу Решение № 4694/ 28. 10. 2024 г., постановено по адм. дело № 12191/ 2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 7 състав.

С посочения съдебен акт е отменена Заповед № 464з-709/01. 08. 2024 г. за задържане на лице, издадена от полицейски орган при ОСПС - СДВР на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Иска се отмяна на съдебното решение като неправилно, поради нарушение на процесуалните правила закон и необоснованост.

Ответникът – М. К., в писмен отговор на касационната жалба, депозиран от неговия процесуален представител, оспорва основателността на касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София град, III касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК и при спазване на 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 01. 08. 2024 г. около 14:50 часа в [населено място],[жк]пред бл. 183 служители на ОСПС – СДВР спрели за извършване на проверка мотоциклет „Я. ИЗФ Р6“, с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се по [улица]с посока на движение от ул. „5-015“ към [улица]. Установили, че мотоциклетът е собственост на водача М. К.. Поискали от К. СУМПС, но същият заявил, че му е отнето, което се потвърдило и от служебната полицейска проверка. На място пристигнал екип на ОПП-СДВР и тествал водача за наличие на алкохол, който бил отрицателен. След това полицейските служители поискали същият да бъде тестван и за наличие на наркотични вещества, но М. К. отказал, впоследствие отказал и да се изследва и по кръвен път. М. К. бил задържан със Заповед за задържане № 464з709/01.08.2024 г., издадена от полицейски орган при ОСПС - СДВР, с посочено основание „чл. 343в, ал. 6 от НК – отказ за Н.В. след управление на МПС“.

Заповедта е връчена на лицето срещу подпис, като е приложена декларация от 01. 08. 2024 г., с която задържаният е декларирал, че е запознат с правата си.

С оспорваното решение районният съд е отменил заповедта за задържане, като е приел, че същата е немотивирана и издадена при липса на фактическо основание.

Обжалваното решение е правилно, поради следните съображения:

Съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Нормата на чл. 74, ал. 1 от ЗМВР предвижда заповедта за задържане да бъде писмена, като съдържа и реквизитите, изброени в чл. 74, ал. 2 от ЗМВР - името, длъжността и местоработата на полицейския орган, издал заповедта; фактическите и правните основания за задържането; данни, индивидуализиращи задържаното лице; датата и часът на задържането; ограничаването на правата на лицето по чл. 73, както и неговите права.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл. 57 от ЗМВР, но не съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, а именно – фактически основания за нейното издаване.

Споделя се изводът на районния съд, че в конкретния случай словесното формулиране на основаниято за задържане не изпълнява целта на закона, тъй така както е посочено, то не е достатъчно и е препятствана възможността на лицето да разбере поради какво основание се задържа от полицейските органи. Правилно районният съд е отбелязал, че в процесната заповед липсват каквито и да било фактически основания за задържането на лицето, които са задължителна част от нейното съдържание.

Отбелязването „чл. 343в, ал. 6 от НК - отказ за Н.В. след управление на МПС“ по никакъв начин не представлява ясно обозначение на фактическото основание за задържане на лицето. Посочване на несъществуваща разпоредба /чл. 343в, ал. 6 от НК/, както и изписването на съкращението Н.В. /от което само може да се предположи, че се има предвид наркотични вещества/ съществено е затруднило правото на лицето да разбере основаниято, на което е задържано, както и е препятствало в значителна степен правото му на защита.

Липсата на основание за задържане или наличието на такова, което обаче е недостатъчно задържаното лице да разбере защо се налага временно ограничаване на свободното му придвижване, всякога е съществено нарушение на процесуалните правила по издаване на заповедта, което води до нейната отмяна.

Независимо, че в настоящия случай административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, същият е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане, а не да се ограничи единствено с посочване на несъществуваща законова разпоредба и неясно словесно описание.

С оглед на посочените аргументи, настоящата касационна инстанция споделя извода в

оспорвания съдебен акт за незаконосъобразност на издадената заповед за задържане, тъй като същата е постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Поради изложените съображения обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора съдът следва да присъди в полза на ответника своевременно поисканите разноски. Приложени са доказателства, че в касационното производство ответната страна е защитавана от адвокат, на когото е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 /четиристотин/ лева, съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие /л. 19 от делото/. Поради това СДВР следва да бъде осъдена да заплати на М. К. сумата в размер на 400 /четиристотин/ лева, представляваща направените разноски за адвокатско възнаграждение. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, III касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4694/ 28. 10. 2024 г., постановено по адм. дело № 12191/ 2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 7 състав.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Й. К. сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение.

Председател:

Членове: